

се изреждаха единъ-подиръ-други, за да си направятъ молитвата, а други вънка подъ стрѣхата бѣха вече на работата си: преливаха млѣко, биеха масло, или правѣха сирене. Тѣ въобще изгледаха ни студено, — още нѣкои погледваха мрачно оня си другаръ, който хубавѣ ни бѣше дочекалъ. Ние преминахме прѣзъ тѣхъ, здрависахме ги крѣшко и съ чувство, пакъ тогазъ възвихме се прѣзъ градината имъ къмъ едни раввалини отъ пожаръ, които се видѣха тамъ задъ градината.

Между тие развалини въздигаше се една на-полвинъ срутена кула съ сводъ, — на два ката, и на горниятъ можѣше да се покачи човѣкъ само прѣзъ една дупка, която зѣеше отъ едниятъ кѣтъ. Ганьо продума, че досега трѣбва да сѣ узнали въ темницата, че сме липсали, и че ще бждатъ се завтекли на четири страни, да ни ловятъ, — та предложи, да се скриемъ въ тая кула, и вечерята да си подиримъ друго скривалище. Но менѣ не ми се рачѣше, да правимъ това, — едно предѣщане ме отвращаше отъ него нѣщо; за това рекохъ, че е опасно да оставаме толкозъ близу до темницата и до млѣкарската „керхана“, гдѣто сѣ ни видѣли, и че може и това да се случи: да ни подмиятъ първо въ всичитѣ развалини. Тогазъ се запѣтихме къмъ мряморното море съ цѣль, като държимъ пуститѣ улици, да стигнемъ до зидоветѣ, които закланятъ Цариградъ отъ-сухо, и да хванемъ пуститѣ полета отънѣ градътъ.

Но едвамъ що се спуцахме низъ стрѣмната улица, съгледахме, на-до четирьдесетъ крачки предъ насъ, едно забтие отъ тъмницата, който заранѣта се връщаше отъ стража, и който ни познаваше добрѣ. Тутакси се обърнахме назадъ и заминахме прѣзъ друга улица на-дѣсно.